

Arrest

nr. 52 790 van 9 december 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 mei 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 april 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat R. VAN DE SIJPE, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 25 mei 2009 en hebben zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat vragenlijsten werden ingevuld en ondertekend, werden de dossiers van verzoekers op 23 juli 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 19 februari 2010.

1.3. Op 6 april 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 8 april 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing ten aanzien van X (hierna: verzoeker) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Sikh van origine te zijn. U bent geboren op 25 februari 1971 in het dorp Hindwano qalai in het district Khost van de gelijknamige provincie. Zo'n veertien jaar geleden trouwde u met X (O.V. 6.436.166), met wie u vier kinderen kreeg. Tien jaar geleden begon u te werken als geldwisselaar in de bazaar van Khost. U zag zich genooddacht Afghanistan te ontvluchten omdat u bedreigd en mishandeld werd nadat u weigerde in te gaan op de vraag van moslims om u te bekeren. Met uw vrouw en kinderen verliet u Khost op 1 mei 2009 om na een reis van vijftientig dagen in België aan te komen. U verklaarde zich vluchteling tegenover de Belgische staat op 25 mei 2009.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u zes taskara's, een foto, drie verklaringen en twee medische attesten neer.

B. Motivering

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct inzicht te krijgen over uw leefsituatie en uw eventuele nood aan bescherming.

Zo doen verschillende van uw verklaringen over belangrijke gebeurtenissen, prominente figuren en het dagelijkse leven van Khost ernstig twijfelen aan uw verblijf in deze regio. Van Arsala Jamal, Mirajuddin Patan en Hakim Taniwal, de gouverneurs van Khost na de val van de Taliban, heeft u slechts de namen opgevangen (CGVS p.5,9). Dit is zeer opmerkelijk gezien het belang van deze personen in het alledaagse leven in Afghanistan. Uw kennis van de beruchte rebellenleider in het oosten van Afghanistan, Jalaludin Haqqani, is eveneens uiterst beperkt (CGVS p.5). Nochtans wordt deze man doorgaans aangeduid als de leider van de opstand in uw regio en is hij zeer goed bekend bij de plaatselijke bevolking. Gevraagd naar bekende personen in Khost kan u slechts twee personen bij naam noemen en blijkt uw informatie over hen opnieuw zeer pover (CGVS p.9).

Ook Pasha Khan Zadran, de krijsheer die na de val van de Taliban de gouverneurspost van Khost opeiste en daarmee in een maandenlange gewapende strijd verwickeld raakte met de door de overheid aangeduide gouverneur, is u onbekend (CGVS p.4). Ook dit is hoogst merkwaardig gezien de grote impact die dit conflict had op de burgers van Khost. Zelfs heel deze bewogen episode uit de recente geschiedenis van Khost is u ontgaan, zo blijkt uit uw verklaringen. U stelt immers dat er niets speciaal gebeurde in Khost na de val van het Talibanbewind. Hoewel er doorgevraagd werd over deze periode blijft u enorm vaag en houdt u het erop dat Karzai aan de macht kwam (CGVS p.5,6). Dat al deze bekende personen uit Khost u zo goed als onbekend zijn, doet ernstige vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw bewering in deze regio woonachtig te zijn geweest.

Wel vertelt u spontaan over de Talibanaanslag die zowel het gemeente- en provinciehuis als het politiehooftkwartier in Khost viseerde. U beweert dat u op het moment van deze aanslag in de stad Khost aanwezig was (CGVS p.6). In uw beschrijving kan de grote Talibanactie in Khost herkend worden, waarin simultane aanslagen werden gepleegd op de drie gebouwen die u vermeldde. Deze terreuractie vond echter vreemd genoeg plaats op 12 mei 2009, te weten twaalf dagen nadat u Khost verliet (CGVS p.2). Geconfronteerd met deze opmerkelijke vaststelling verklaart u dat er meerdere aanvallen waren tegen deze gebouwen in Khost. U kan deze aanvallen echter niet in tijd situeren en moet wederom erg vaag blijven (CGVS p.7). De door u vermelde gelijkaardige incidenten konden niet teruggevonden worden in objectieve bronnen. Daarnaast maakt u melding van vele andere aanslagen op de markten van Khost. U kan echter geen enkel voorbeeld aanhalen en u blijft opnieuw erg op de vlakte (CGVS p.8-9).

Evenzo zijn de verschillende betogingen in Khost u schijnbaar ontgaan: u kan er desgevraagd geen enkel voorbeeld uitlichten en uw bewering dat er enkel om 'goed bestuur' betoogd werd, is bovendien geheel foutief (CGVS p.7). Zo werd er ondermeer in augustus 2008 geprotesteerd tegen de luchtaanval die het leven kostte aan de zeer populaire van Khost afkomstig cricketspeler Rahmat Wali. Deze bekende plaatselijke sportman is u, ondanks uw interesse in sport, overigens geheel onbekend (CGVS p.7). U haalt meermaals aan dat wanneer er iets gebeurde in Khost u onmiddellijk naar huis rende, waardoor u onwetend bleef over deze gebeurtenissen (CGVS p.6,7). Deze begrijpelijke reactie verhindert niet dat u, die in de stad Khost werkte als handelaar en in een naburig dorp woonde, op de hoogte mag zijn van de belangrijke gebeurtenissen in deze stad die ongetwijfeld doorleefden in de gesprekken van uw medeburgers.

Zo mag het ook verbazen dat, volgens u, de inwoners van Khost volgens u geen mening hadden over de buitenlandse troepen (CGVS p.7). Ook zijn de verschillende verkiezingen in Afghanistan na de val

van het Talibanbewind ongemerkt aan u voorbij gegaan (CGVS p.7). Dat de historische verkiezingen, die gedurende weken het straatbeeld in Afghanistan domineerden, u niet zouden zijn opgevallen, is geheel ongeloofwaardig. Toen u ten slotte de mogelijkheid kreeg om aan de hand van een open vraag uw aanwezigheid in Khost aannemelijk te maken, stelde u slechts dat u alles reeds uitlegde (CGVS p.9). Indien u werkelijk steeds in Khost heeft gewoond, zou uw aanwezigheid in deze plaats u toch minstens enige informatie hebben opgeleverd waarmee u uw verblijf duidelijk kan maken. De opgemerkte lacunes in uw kennis over Khost zijn dermate flagrant dat uw verklaarde verblijf in Khost geheel ondermijnd wordt.

Daarnaast, en niet in het minst, slagen u en uw echtgenote er ook niet in om belangrijke gebeurtenissen in uw eigen leven op een geloofwaardige wijze in de Afghaanse context te kaderen. Zo is het opmerkelijk dat u stelt dat, toen u in 1374 (ca 1995) met uw echtgenote in Kabul in het huwelijk trad, Najieb of Karmal daar aan de macht waren (CGVS p.3). In die periode beleefde Kabul immers het einde van het moedjaheddinregime, die gekenmerkt werd door een hevige strijd tussen verschillende islamitische milities. Dat u denkt dat in deze periode het communistische regime nog heerste, is uitermate opmerkelijk.

Wie op het moment van uw huwelijk over uw stad Khost heerste, weet u evenmin te vertellen. U tracht uw gebrek aan kennis te verklaren door aan te brengen dat u niets met de overheid te maken had (CGVS p.3). Dit klopt. Gedurende de jarenlange burgeroorlog hebben de verschillende machthebbers echter erg gewogen op de levensomstandigheden van de burgers en zeker op die van een minderheidsgroep als de Hindoes en Sikhs, zodat deze kennis wel van u verwacht kan worden. Op dezelfde wijze is het bevreemdend dat u niet weet wie in Khost de lakens uitdeelde toen u tien jaar geleden uw winkel opende (CGVS p.3,5). Daar deze alledaagse kennis geheel los staat van uw graad van scholing, kan u ook hierin geen afdoende verklaring vinden (CGVS p.5).

Evenzo doet ook de uitspraak van uw echtgenote verbazen dat toen zij met uw kinderen naar Kabul reisde en daar taskaras voor uw kinderen verkreeg, Najieb aan de macht was (CGVS echtgenote p.2). De taskaras werden immers door het Talibanregime uitgegeven in 1422 (Arabische kalender, ca 2001), zo'n negen jaar na de omverwerping van het bestuur van Najibullah. Doorheen uw verklaringen springt uw verbondenheid met de regeerperiodes van Najieb en Karmal in het oog, dewelke in schril contrast staat met uw voeling met de daaropvolgende regimes (CGVS p.3,5). Dit doet dan ook vermoeden dat u tot de groep Hindu's en Sikhs behoort die nog wel in de jaren tachtig in Afghanistan woonde maar het land eind jaren tachtig verliet toen de islamitische milities de macht grepen.

Voorts is het erg bevreemdend dat u, die verklaart de laatste tien jaar als geldwisselaar in Khost te hebben gewerkt, er een bedroevende kennis van de Afghaanse munteenheid op na houdt. Zo meent u in het biljet van 1 afghani, dat van 2002 tot 2005 in gebruik was, een biljet van 20 afghani te zien (CGVS p.4). Ook beweert u dat het u voorgelegde oude biljet van 500 afghani tijdens het regime van Karmal en Najibullah vervangen werd, terwijl dit in werkelijkheid zo'n tien jaar na het einde van hun heerschappij in 2002 gebeurde (CGVS p.4). Van de u voorgelegde bankbiljetten van 1 en 500 afghani, die in 2002 ingevoerd werden, meent u dat ze reeds onder het bewind van Moedjaheddin en Taliban in gebruik waren (CGVS p.4-5). U blijkt er in het geheel niet van op de hoogte dat er in 2002, kort na de installatie van de interimregering van Karzai, nieuwe bankbiljetten werden ingevoerd (CGVS p.4,5). Dat deze gebeurtenis u als geldwisselaar zou zijn ontgaan, valt niet in te denken. Tenslotte dient ook aangestipt dat u voor de recente data de Westerse kalender verkiest boven de Afghaanse en u geheel verkeerd meent dat 'hoet' de zevende maand van de Afghaanse kalender is (CGVS p.2,8). Indien u werkelijk steeds in het zakenleven van Khost heeft rondgezwommen, zou u nochtans blijk mogen geven van een vlotte beheersing van de Afghaanse kalender. Dat u niet in staat bent uw eigen levensloop en beroepsactiviteiten tegen een Afghaanse achtergrond te verduidelijken, ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw beweerde aanwezigheid in Afghanistan.

Tenslotte dient ook opgemerkt dat u niet op de hoogte bent van verschillende cruciale aspecten van de leefwereld van de Hindoe- en Sikhgemeenschap in Khost. Zo is het zeer opmerkelijk dat u vertelt dat er zich maar één dharamsal in Khost bevindt, maar u er helemaal niet van op de hoogte bent dat deze dharamsal in april 2006 beroofd werd (CGVS p.5). Ook is het verwonderlijk dat waar u beweert dat de oude dharamsal door tanks neergeduwd en neergetrokken werd, uit informatie waar het Commissariaat-generaal over beschikt blijkt dat de dharamsal door raketten vernield werd (CGVS p.8). Daarnaast beweert u dat de gehele Hindoe- en Sikhgemeenschap van Khost in het dorp Hindwano qalai woonachtig is. Evenwel bent u er niet van op de hoogte dat er in dit dorp een dodelijke bomaanslag tegen de het Afghaans leger gebeurde, daar u beweert dat er na de val van het Talibanregime geen veiligheidsincidenten plaats vond (CGVS p.6). Dat u beweert steeds deel te hebben uitgemaakt van de Hindoe- en Sikhgemeenschap van Khost roept gezien bovenstaande opmerkingen vele vragen op.

Bovenstaande vaststellingen roepen ernstige twijfels op omtrent uw beweringen dat u steeds in Khost heeft gewoond. Aangezien uw asielrelaas zich afspeelt gedurende deze periode, kan er geen

geloof gehecht worden aan uw vluchtmotieven. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, treft u aan in het administratief dossier.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontfangen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Zoals bepaald in paragraaf 205 van het UNHCR Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status is het de plicht van de asielzoeker de waarheid te vertellen en alle pertinente informatie aan te brengen betreffende hemzelf en zijn verleden opdat de onderzoeker in de mogelijkheid wordt gesteld alle relevante feiten te beoordelen. Indien u geen duidelijkheid schept over uw verleden en de hieraan verbonden verblijfplaatsen, stelt u het Commissariaat-generaal in de onmogelijkheid uw beschermingsnood correct te beoordelen. Door het afleggen van bedrieglijke verklaringen stelt u het Commissariaat-generaal immers in de onmogelijkheid om een duidelijk beeld te krijgen van uw profiel, uw verblijfplaatsen van de laatste jaren, uw eventuele verblijfsstatuut in derde landen of elders in Afghanistan en de redenen waarvoor u deze verblijfplaatsen heeft verlaten. Bovenvermelde opmerkingen laten u bijgevolg niet toe u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen.

Gezien het hierboven aangetoonde flagrante gebrek aan kennis die het geloof in uw beweerde verblijfplaatsen volledig ondermijnt, kunnen de neergelegde documenten dit oordeel niet wijzigen. Waar de taskaras van u en uw echtgenote dateren van voor de val van het Communistisch regime, kan er aan de taskaras van uw kinderen gezien de bevreedende verklaringen van uw echtgenote geen waarde worden gehecht. De neergelegde verklaringen evenals de medische attesten kunnen in het licht van bovenstaande vaststellingen slechts doen vermoeden dat u vriendschappelijke contacten onderhoudt met personen in Khost. De foto van u laat niet toe enige kennis op te doen in verband met uw verblijfplaatsen. Temeer daar werd opgemerkt dat de tekst op de achterkant van de foto weggekrast werd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing ten aanzien van X (hierna : verzoekster) luidt als volgt :

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Sikh van origine te zijn. U bent 32 jaar geleden geboren in het dorp Hindwano qalai in het district Khost van de gelijknamige provincie. Zo'n veertien jaar geleden trouwde u met X (O.V. 6.436.166), met wie u vier kinderen kreeg. U zag zich genoodzaakt Afghanistan te ontvluchten omdat uw echtgenoot bedreigd en mishandeld werd nadat hij weigerde in te gaan op de vraag van moslims om zich te bekeren. Met uw man en kinderen verliet u Khost op 1 mei 2009 om na een reis van vijftientig dagen in België aan te komen. U verklaarde zich vluchteling tegenover de Belgische staat op 25 mei 2009.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat uw asielmotieven volledig overeenkomen met de problemen die u uw echtgenoot SACHDEVA Darshan Singh in Afghanistan zou gehad hebben. Gezien de manifeste bedrieglijkheid van het asielrelaas van SACHDEVA Darshan Singh kan u evenmin het statuut van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de algemene rechtsbeginselen der zorgvuldigheid, onder meer het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, en de materiële motiveringsplicht, voeren verzoekers aan dat de ingeroepen gebreken logisch kunnen worden verklaard rekening houdend met de omstandigheden en de voorgelegde documenten al te makkelijk door de commissaris-generaal naast zich neer worden gelegd.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en de algemene rechtsbeginselen der zorgvuldigheid, onder meer het redelijkheidsbeginsel, voeren verzoekers aan dat het duidelijk is dat er in de regio waar zij van afkomstig zijn nog steeds een gewapend conflict aan de gang is zodat de commissaris-generaal hen de subsidiaire bescherming diende toe te kennen.

Er werden geen bijkomende documenten bij het verzoekschrift gevoegd.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing werd verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat aan zijn beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht en omdat het voor de commissaris-generaal onmogelijk is om verzoekers beschermingsnood correct te beoordelen, zoals uitvoerig wordt toegelicht.

In hoofde van verzoekster werd een volgbeslissing genomen.

2.4. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

2.5. De Raad merkt op dat de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, in de eerste plaats nagaat of degene die zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit het land dat hij beweert te zijn ontvlucht. In tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden kan van de asielzoeker, ongeacht zijn opleiding, verwacht worden dat hij de nodige toelichtingen kan geven over zijn regio van herkomst. Het is bijgevolg niet onredelijk dat die overheid, zelfs wanneer de asielzoeker een document kan overleggen waaruit zijn herkomst zou blijken, de kennis van betrokkene over de streek toetst. Uit vaste rechtspraak blijkt immers dat de asielzoeker, zelfs wanneer deze slechts een beperkte scholingsgraad zou bezitten, in staat moet zijn te antwoorden op eenvoudige vragen in verband met de streek waar hij recent zou hebben verbleven en zijn dagelijkse leven aldaar (RvS 15 januari 2003, nr. 114 475; RvS 27 januari 2004, nr. 127 477). Dit blijkt in casu niet het geval te zijn.

2.6. Verzoekers kennis over belangrijke gebeurtenissen, prominente figuren en het dagelijkse leven in Khost vertoont belangrijke lacunes. De Raad stelt niet alleen vast dat verzoeker geen toelichting kan geven over de gouverneurs van Khost, doch ook dat zijn kennis over de beruchte rebellenleider J. H. die verantwoordelijk was voor de opstand in zijn regio uiterst beperkt is, hij gevraagd naar andere bekende personen in Khost slechts twee personen bij naam kan noemen en zijn informatie omtrent hen opnieuw zeer pover is, hij erg op de vlakte blijft over de verschillende incidenten in Khost, hij geen enkel voorbeeld kan geven van de verschillende betogingen in Khost en hij foutief verklaarde dat er enkel om 'goed bestuur' werd betoogd, de luchtaanval waarbij een bekende plaatselijke sportman om het leven kwam en de hierop volgende betoging hem totaal onbekend is ondanks zijn interesse in sport, het verbazend is dat de inwoners van Khost volgens hem geen mening hadden over de buitenlandse troepen, het nog opmerkelijker is dat de verschillende verkiezingen in Afghanistan na de val van het Talibanbewind hem ongemerkt zijn voorbijgegaan terwijl deze verkiezingen nochtans historisch waren

en gedurende weken het straatbeeld domineerden en hij ook aan de hand van een open vraag er niet in slaagde zijn verblijf in Khost aannemelijk te maken.

Van verzoeker, die handelaar zou zijn geweest, mag wel degelijk verwacht worden dat hij bovenstaande elementen correct kan toelichten. Waar verzoekers de vraag stellen of deze vragen wel pertinent en niet te gedetailleerd waren, wijst de Raad erop dat bovenstaande vragen verzoekers directe voorgehouden leefwereld betreffen en wel degelijk pertinent zijn. Uit de lezing van het gehoorverslag blijkt dat verzoeker op vele vragen in het antwoord schuldig blijft, vaak op de vlakte blijft en foutieve informatie verschaft.

In zoverre zij daarentegen trachten te laten uitschijnen dat zij over emotioneel geladen gebeurtenissen, zoals de aanvallen tegen de gebouwen van Khost, die dichterbij het leven/angsten van verzoekers staan, wel doorleefde details kunnen verschaffen, gaan zij voorbij aan de pertinente motivering in de bestreden beslissing dat de door verzoeker spontaan aangehaalde Talibanaanslag op het gemeentehuis en provinciehuis en politiehoofdkwartier in Khost vreemd genoeg plaatsvond op 12 mei 2009, zijnde twaalf dagen nadat verzoekers Khost verlaten zouden hebben, de door verzoeker vermelde gelijkaardige incidenten niet konden worden teruggevonden in objectieve bronnen en hij omtrent de vele andere aanslagen waarvan hij melding maakte geen voorbeeld kon geven en op de vlakte bleef. De herhaling dat hij steeds naar huis rende wanneer er iets ernstig gebeurde, is niet afdoende omdat het feit dat hij naar huis zou zijn gerend hem niet verhindert op de hoogte te zijn van de belangrijke gebeurtenissen in de stad al was het maar door de gesprekken met zijn medeburgers. Dit klemmt des te meer nu blijkt dat verzoeker handelaar in de stad Khost zou zijn geweest zodat kan verwacht worden dat de persoon met het profiel van handelaar de veiligheid en de gebeurtenissen in de stad op de voet volgt om zijn werkzaamheden te kunnen inschatten.

Verder bleken verzoekers ook niet in staat hun levensloop en verzoekers beroepsactiviteiten tegen een Afghaanse achtergrond te verduidelijken. Zo situeert verzoeker zijn huwelijk in 1995 verkeerdelijk in het communistische regime en wist hij niet wie op het moment van zijn huwelijk en het moment dat hij zijn winkel opende over zijn stad heerste. Verzoeksters verklaring de taskaras voor haar kinderen te hebben verkregen toen N. aan de macht was, is niet correct aangezien de taskaras door het Talibanregime werden uitgegeven. Verzoekers kennis van de Afghaanse munteenheid is bijzonder bedroevend niettegenstaande hij tien jaar als geldwisselaar in Khost zou hebben gewerkt, voor recente data verkiest hij dan weer de westerse kalender boven de Afghaanse kalender en hij meent verkeerdelijk dat 'hoet' de zevende maand van de Afghaanse kalender is. Dat verzoeker de vele geschiedenis vragen betreurt en zijn gebrekkige kennis omtrent het verleden zonder meer te verklaren is door zijn desinteresse in het politieke landschap van zijn land van herkomst, zodat van hem niet verwacht mag worden dat hij de diverse machtswissels nog zou kunnen situeren in het verleden, werd reeds in de bestreden beslissing als niet afdoende bestempeld vermits gedurende de jarenlange burgeroorlog de verschillende machtshebbers erg gewogen hebben op de levensomstandigheden van de burgers en zeker op die van een minderheidsgroep als de Hindoes en de Sikhs waardoor deze kennis wel degelijk van verzoeker kan verwacht worden.

Ook het tegenspreken van zijn beperkte kennis over de Afghaanse geldbiljetten volstaat niet om de desbetreffende pertinente motieven te weerleggen, met name dat het niet ernstig is dat verzoeker die zoals reeds gesteld de laatste tien jaar in Khost als geldwisselaar zou hebben gewerkt, een biljet van 1 afghani, dat van 2002 tot 2005 in gebruik was, als een biljet van 20 afghani ziet, beweert dat het hem voorgelegde oude biljet van 500 afghani tijdens het regime van Karmal en Najibullah vervangen werd terwijl dit in werkelijkheid zo'n tien jaar na het einde van hun heerschappij in 2002 gebeurde, verkeerdelijk meent dat de voorgelegde bankbiljetten van 1 en 500 afghani reeds onder het bewind van de Moedjaheddin en Taliban in gebruik waren terwijl deze pas in 2002 werden ingevoerd en hij niet op de hoogte is van het feit dat er in 2002, kort na de installatie van de interimregering van Karzai, nieuwe bankbiljetten werden ingevoerd.

Ten slotte kon verzoeker ook niet overtuigen omtrent cruciale aspecten van de leefwereld van de Hindoe- en Sikhgemeenschap in Khost: *“Zo is het zeer opmerkelijk dat u vertelt dat er zich maar één dharamsal in Khost bevindt, maar u er helemaal niet van op de hoogte bent dat deze dharamsal in april 2006 beroofd werd (CGVS p.5). Ook is het verwonderlijk dat waar u beweert dat de oude dharamsal door tanks neergeduwd en neergetrokken werd, uit informatie waar het Commissariaat-generaal over beschikt blijkt dat de dharamsal door raketten vernield werd (CGVS p.8). Daarnaast beweert u dat de gehele Hindoe- en Sikhgemeenschap van Khost in het dorp Hindwano qalai woonachtig is. Evenwel bent u er niet van op de hoogte dat er in dit dorp een dodelijke bomaanslag tegen de het Afghaans leger*

gebeurde, daar u beweert dat er na de val van het Talibanregime geen veiligheidsincidenten plaats vond (CGVS p.6). Dat u beweert steeds deel te hebben uitgemaakt van de Hindoe- en Sikhgemeenschap van Khost roept gezien bovenstaande opmerkingen vele vragen op.”. Verzoekers betwisten met klem bovenstaande vaststellingen doch ondernemen geen poging om ze in concreto te weerleggen. Zij beperken zich immers tot de verwijzing naar hun verklaringen en medische attesten die volgens hen duidelijk aantonen dat ze recent in hun land van herkomst hebben verbleven. Verzoekers gaan eraan voorbij dat de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad evenwel aan de aangebrachte stukken ook bewijswaarde kunnen weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Documenten die worden ingediend ter ondersteuning van een aangehaald relaas en vervolgingsfeiten kunnen slechts in aanmerking worden genomen voor zover deze een coherent, plausibel en waarachtig relaas ondersteunen, wat in casu niet het geval is gelet op voorgaande vaststellingen.

2.7. Aangezien verzoekers hun verblijf in Khost niet aannemelijk maken, kan er derhalve ook geen geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die zich aldaar zouden hebben afgespeeld. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève in aanmerking worden genomen.

2.8. Elke aanvraag voor subsidiaire bescherming dient individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Verzoekers kunnen bijgevolg, met name wat betreft de vraag of zij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet zouden lopen, niet met een verwijzing naar de algemene toestand van het land van herkomst zoals omschreven op de website www.domesticsecuritypolicyinfo.com, volstaan maar moeten enig verband met hun persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist (RvS 29 november 2007, nr. 177 396). Gelet op het feit dat verzoekers hun afkomst uit Khost, Afghanistan, niet aannemelijk hebben kunnen maken gezien hun beperkte kennis van hun beweerd regio van afkomst, hebben zij zelf het bewijs van dergelijk verband met hun persoon onmogelijk gemaakt.

Waar verzoekers betogen dat zelfs indien zij niet recent in Khost/Afghanistan zouden hebben verbleven, dit niet het determinerend criterium mag vormen om uit te maken of men al dan niet in aanmerking komt voor het statuut van subsidiaire bescherming, wijst de Raad op paragraaf 205 van het UNHCR Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status, waaruit blijkt dat het de plicht is van de asielzoeker de waarheid te vertellen en alle pertinente informatie aan te brengen betreffende hemzelf en zijn verleden opdat de onderzoeker in de mogelijkheid wordt gesteld alle relevante feiten te beoordelen. De Raad heeft vastgesteld dat omwille van het manifest gebrek aan kennis over hun beweerd regio van herkomst, verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt afkomstig te zijn uit Khost/Afghanistan en dat zij de vaststelling in de bestreden beslissing van verzoeker, namelijk *“Doorheen uw verklaringen springt uw verbondenheid met de regeerperiodes van Najieb en Karmal in het oog, dewelke in schril contrast staat met uw voeling met de daaropvolgende regimes (CGVS p.3,5). Dit doet dan ook vermoeden dat u tot de groep Hindu’s en Sikhs behoort die nog wel in de jaren tachtig in Afghanistan woonde maar het land eind jaren tachtig verliet toen de islamitische militie de macht grepen. (...)Tenslotte dient ook aangestipt dat u voor de recente data de Westerse kalender verkiest boven de Afghaanse”*, op geen enkel moment betwisten noch weerleggen.

De Raad benadrukt dat de vaststelling dat verzoekers niet recent uit Afghanistan afkomstig zijn, op zich geen reden is om hen het statuut van subsidiair beschermde te ontfemen. Het feit echter dat zij als asielzoekers geen reëel zicht bieden op hun verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over hun werkelijke nood aan bescherming en dit is de facto toe te schrijven aan het feit dat verzoekers in gebreke blijf een duidelijk beeld te schetsen van hun verleden, hun profiel en levensomstandigheden en hun mogelijke status (nationaliteit) elders. De Raad wijst erop dat bij een jarenlang verblijf in het buitenland niet valt uit te sluiten dat verzoeker in een derde land het staatsburgerschap heeft waardoor de noodzaak aan het recht op subsidiaire bescherming zou wegvallen.

2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op het Commissariaat-generaal werden gehoord en de Raad stelt vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief

dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. De schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd.

Er worden geen gegronde middelen aangebracht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS